

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 23To/99/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3819010280
Dátum vydania rozhodnutia: 01. 02. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marián Dunčko
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2022:3819010280.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mariána Dunčka a sudcov JUDr. Ondreja Samaša a JUDr. Beáty Javorkovej na verejnom zasadnutí konanom dňa 01. februára 2022 prejednal odvolanie prokurátora Okresnej prokuratúry Prievidza v trestnej veci obžalovaného

M. K.,

nar. XX.XX.XXXX v W., trvale bytom C. XXX, na verejnom zasadnutí neprítomného,

ktoré podal proti rozsudku Okresného súdu Prievidza sp. zn. 3T/54/2019 zo dňa 10.08.2021 a takto jednomyselne

r o z h o d o l :

Podľa § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. zrušuje sa napadnutý rozsudok v celom rozsahu.

Podľa § 322 ods. 3 Tr. por. sa obžalovaný M. K. podľa § 285 písm. a) Tr. por.

oslobodzuje

spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Prievidza sp. zn. 2Pv 166/18/3307 zo dňa 12.04.2019 pre skutok v bode 1/, v ktorej mu bolo kladené za vinu, že sa dopustil pokračovacieho prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a), b) Tr. zák. v spojení s §§ 138 písm. b) a 139 ods. 1 písm. c) Tr. zák. na tom skutkovom základe, že od bližšie nezisteného dňa roku 2016 do dňa 03.03.2018 v W. na Ul. W. v rodinnom dome č. XX, so svojou družkou poškodenou K. B. vyvolával bezdôvodné hádky a pritom sa jej vyhrážal zabitím, že jej pomôže do hrobu a zoberie jej ich spoločné dieťa, zo začiatku sa toto jeho konanie opakovalo raz za mesiac, po roku sa zintenzívnilo na dva až trikrát do týždňa,

pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom súdu prvého stupňa bol obžalovaný M. K. podľa § 285 písm. c) Tr. por. oslobodený spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Prievidza sp. zn. 2Pv 166/18/3307 zo dňa 12.04.2019 pre pokračovací prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a), b) Tr. zák. v spojení s §§ 138 písm. b) a 139 ods. 1 písm. c) Tr. zák. na tom skutkovom základe, že od bližšie nezisteného dňa roku 2016 do dňa 3.3.2018 v W. na Ul. W. v rodinnom dome č. XX, so svojou družkou poškodenou

K. B. vyvolával bezdôvodné hádky a pritom sa jej vyhrážal zabitím, že jej pomôže do hrobu a zoberie jej ich spoločné dieťa, zo začiatku sa toto jeho konanie opakovalo raz za mesiac, po roku sa zintenzívnilo na dva až trikrát do týždňa, pretože nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote prokurátor odvolanie v neprospech obžalovaného. V jeho písomných dôvodoch uviedol, že spáchanie stíhaného skutku je bez relevantných pochybností preukázané a vyplýva najmä z výpovedí poškodenej a jej rodinných príslušníkov. Poškodená veľmi konzistentne od začiatku trestného konania vypovedala o trestnej činnosti obžalovaného, pričom jej výpoveď je potrebné považovať z tohto dôvodu za vierohodnú. To isté platí aj o výpovediach jej rodinných príslušníkov, ktorým sa zverila o spolužití s obžalovaným. Na týchto záveroch nemení nič ani znalecký posudok a výpoveď znalca z odboru psychológie PhDr. P. A., ktorý síce skonštatoval jej zníženú vierohodnosť, avšak tento záver nie je možné mechanicky preberať v jej neprospech, resp. v prospech obžalovaného. Konštatovať nevierohodnosť výpovede poškodenej je možné len za predpokladu, že výpoveď (hoci osoby so zníženou všeobecnou i špecifickou vierohodnosťou) by bola v rozpore s niektorým z vykonaných relevantných dôkazov. V danom prípade tomu tak ale nie je, pretože výpoveď poškodenej je v rozpore len s výpoveďou obžalovaného, ktorú hodnotí ako nevierohodnú a účelovú. Znalec zároveň vyslovene a bez pochybností vyslovil, že poškodená nie je klamárika, základ jej výpovede (vyhrážky) nie je spochybnený, verbálne a fyzické útoky na poškodenú nie sú výmyslom a poškodená mala skutočnú obavu. Taktiež konštatovanie znalca o snahe poškodenej chrániť svoje deti a zabezpečiť si možnosť ich výchovy a s tým súvisiacu možnú motiváciu konať je prirodzená a súvisí s jej postavením ako milujúcej matky detí. Ostatné výpovede svedkov vypovedajúcich v prospech obžalovaného podľa prokurátora nemajú žiadnu dôkaznú hodnotu. Navrhol, aby odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. napadnutý rozsudok zrušil pre chyby v jeho výroku, pretože sa súd prvého stupňa nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie, a aby vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

K odvolaniu prokurátora sa písomne vyjadril obžalovaný prostredníctvom obhajcu. Uviedol, že má za to, že napadnutý rozsudok je zákonný vzhľadom na vykonané dokazovanie, nakoľko je výsledkom správnych logických úvah súdu prvého stupňa pri hodnotení dôkazov svedčiacich v jeho prospech i neprospech. Poukázal na skoršie rozhodnutie odvolacieho súdu v tejto veci s tým, že súd prvého stupňa sa dôsledne spravoval právnym názorom v ňom vysloveným. Vierohodnosť výpovede poškodenej bola spochybnená už i v tomto rozhodnutí odvolacieho súdu. Po doplnení dokazovania súdom prvého stupňa nebol zo strany obžaloby produkovaný žiadny ďalší dôkaz, ktorý by bol spôsobilým zmeniť právny názor vyslovený odvolacím súdom, pričom už dôkazný stav pri predchádzajúcom rozhodnutí nepostačoval aj podľa názoru odvolacieho súdu na jeho odsúdenie. V jeho prospech naopak vypovedali ďalší svedkovia. Poukázal tiež na to, že znalec psychológ zotrval na záveroch svojho znaleckého posudku, že poškodená mala sklony k fabulácii a k zveličovaniu prežitých udalostí, pričom motívom jej konania mohla byť obava zo straty styku s dieťaťom. Na takýto jej motív pritom poukazoval od začiatku trestného stíhania. Pokiaľ ide o výpovede rodinných príslušníkov poškodenej, títo len reprodukovali to, čo im poškodená povedala. Z doplneného dokazovania tiež vyplynulo, že u poškodenej nešlo v tomto prípade o jediné nepravdivé obvinenie voči nemu, ktorým mala záujem ho kriminalizovať. I keď odvolanie nepodal, podľa jeho názoru ho mal súd prvého stupňa správne oslobodiť podľa § 285 písm. a) Tr. por., keďže skutok, pre ktorý bola podaná obžaloba, sa nestal. Navrhol preto, aby odvolací súd podľa § 319 Tr. por. odvolanie prokurátora zamietol ako nedôvodné.

Na verejnom zasadnutí konanom o odvolaní, ktoré bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, avšak pri splnení všetkých zákonných podmienok, tam prítomná prokurátorka krajskej prokuratúry a obhajca obžalovaného zotrvali na svojich písomných návrhoch.

Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací podľa § 317 ods. 1 Tr. por. na verejnom zasadnutí preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého výroku rozsudku o oslobodení obžalovaného spod obžaloby, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolanie prokurátora síce nie je dôvodné, ale na jeho podklade, hoci podaného v neprospech obžalovaného, je potrebné rozhodnúť v prospech obžalovaného o jeho oslobodení spod obžaloby podľa iného (priaznivejšieho) zákonného ustanovenia (dôvodu).

Odvolačný súd tiež zistil, že nové rozhodnutie vo veci bolo možné urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku inak správne zistený, a preto v súlade s ustanovením § 322 ods. 3 Tr. por. rozhodol vo veci sám týmto rozsudkom.

Pokiaľ ide o procesný postup súdu prvého stupňa, v tomto smere nebola v odvolaní vytykaná žiadna chyba a odvolačný súd sám nezistil také chyby, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Predmetnou trestnou vecou sa už odvolačný súd zaoberal. Vo svojom uznesení sp. zn. 23To/20/2020 zo dňa 10.03.2020, ktorým podľa § 321 ods. 1 písm. a), b), c) Tr. por. zrušil v celom rozsahu skorší odsudzujúci rozsudok súdu prvého stupňa a vec mu podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vrátil na nové prejednanie a rozhodnutie. Odvolačný súd k takémuto jeho rozhodnutiu viedlo zistenie, že konanie sa súde prvého stupňa bolo poznačené podstatnými chybami, ktoré predchádzali napadnutým výrokom rozsudku, keď boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť právo obhajoby (išlo o nedôvodné odmietnutie návrhov obžalovaného na vykonanie dokazovania). Odvolačný súd taktiež súd zistil chyby v napadnutých výrokoch rozsudku spočívajúce v nejasnosti a neúplnosti skutkových zistení a aj preto, že sa súd prvého stupňa nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre svoje rozhodnutie (vierohodnosťou poškodenej, ktorá bola „sponchybňovaná“ aj dôkazmi, ktoré odmietol vykonať). Odvolačný súd napokon zistil aj to, že vznikli pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov rozsudku, na ktorých objasnenie treba vykonať ďalšie dôkazy. Doterajšie skutkové zistenia súdu prvého stupňa boli nedostatočné a po vykonaní ďalších dôkazov mohlo dôjsť k zmene skutkových zistení, a tým k zmene samotného rozhodnutia súdu prvého stupňa. Po vrátení veci malo byť úlohou súdu prvého stupňa vec znovu prejsť so zameraním sa na odstránenie týchto pochybení. Súdu prvého stupňa bola uložená povinnosť zaoberať sa všetkými obžalovaným navrhovanými dôkazmi a vykonať aj dokazovanie spočívajúce vo verifikácii jeho tvrdenia ohľadom ďalšieho trestného oznámenia podaného poškodenu na jeho osobu, a aj výsledku tohto trestného konania, prípadne vykonať iné dôkazy, ak vyvstane takáto potreba. Až následne mal súd prvého stupňa opätovne vo veci rozhodnúť na základe posúdenia vykonaných dôkazov v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por. Na tomto mieste odvolačný súd konštatuje, že súd prvého stupňa po vrátení veci tieto jeho pokyny splnil a rešpektoval aj jeho skorší vyslovený právny názor.

Prokurátor v dôvodoch odvolania namietal správnosť postupu súdu prvého stupňa pri hodnotení vykonaných dôkazov, keď sa nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie, resp. nesprávnu aplikáciu ustanovenia § 2 ods. 12 Tr. por. pri hodnotení vykonaných dôkazov, v čom videl pochybenia v zmysle § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por.

Odvolačný súd v prvom rade považuje za potrebné uviesť, že podľa § 2 ods. 12 Tr. por. súd hodnotí vykonané dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne, nezávisle od toho, kto ich obstaral. Trestný poriadok neustanovuje nijaké pravidlá pokiaľ ide o „mieru“ dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, a ani „váhu“ jednotlivých dôkazov.

Svoje rozhodnutie súd prvého stupňa odôvodnil tak, že po vykonanom dokazovaní stáli voči sebe dve skupiny priamych dôkazov. Na jednej strane išlo o výpoveď obžalovaného, ktorý spáchanie trestnej činnosti popieral. V jeho prospech bolo možné vyhodnotiť výpovede svedkov T. H., V. C., P. F.č, Q. K., W. W. a Z. W., ktorí vypovedali o hašterivom, hádavom, žiarlivostnom a konfliktnom správaní sa poškodenej voči obžalovanému. V prospech obžalovaného boli tiež aj závery znalca PhDr. P. A., ktorý vyslovil, že poškodenej má tendenciu zveličovať prežité udalosti, zľahčovať vlastné správanie, nie je dostatočne kritická a mohlo u nej dochádzať k skresľovaniu udalostí vo vzťahu k obžalovanému. Jej obava o stratu styku s maloletou dcérou mohla mať dopad na prežívanie udalostí, ku ktorým sa spätne vyjadrovala. Na druhej strane to bola výpoveď poškodenej, ktorá popisovala správanie obžalovaného voči nej tak, ako si to osvojila obžaloba. Iný priamy dôkaz viny obžalovaného nebol produkovaný ani po vrátení veci na nové prejednanie a rozhodnutie. Výpovede svedkov T. B. a Q. B. vychádzali len z tvrdení poškodenej, pričom išlo o dôkazy „z druhej ruky“. Z hľadiska vyššie uvedeného súd prvého stupňa uviedol, že z vykonaného dokazovania bol zistený možný motív, ktorý mohol viesť poškodenu „k inej interpretácii“ prežívaných konfliktov s obžalovaným, keď táto si bola vedomá možnosti stratit’ možnosť ďalšej výchovy ich spoločnej maloletej dcéry. A práve tento motív konania vážnym spôsobom sponchybňuje pravdivosť (podľa odvolacieho súdu vierohodnosť) výpovede poškodenej, a teda tým pádom aj jediného priameho

dôkazu, ktorý má obžalovaného zo spáchania stíhanej trestnej činnosti usvedčovať. Napokon aj v iných trestných konaniach bolo poškodenou podávané trestné oznámenie a oznamované iné konanie obžalovaného, avšak v týchto konaniach sa preukázala nepravdivosť takýchto tvrdení poškodenej. Súd prvého stupňa potom uzavrel, že nemal bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný, spáchal obžalovaný, a preto ho v zmysle § 285 písm. c) Tr. por. spod obžaloby oslobodil.

S vyššie uvedenými závermi súdu prvého stupňa (okrem naplnenia dôvodu, pre ktorý bol obžalovaný oslobodený) sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil, a to z nasledovných dôvodov. Súd prvého stupňa sa v odôvodnení napadnutého rozsudku riadne vysporiadal so všetkými dôkazmi a okolnosťami významnými pre rozhodnutie, ktoré podrobne, presvedčivo a aj logicky odôvodnil.

Odvolací súd navyše úvahy súdu prvého stupňa dopĺňa aj o konštatovanie, že na návrh prokurátora prednesený na hlavnom pojednávaní dňa 23.10.2020 súd prvého stupňa písomne vyzval poškodenú na stotožnenie kamarátky, o ktorej vypovedala, že mala vedieť o údajnom vyhrázaní voči nej (č.l. 372), aby táto mohla byť následne predvolaná a vypočutá na hlavnom pojednávaní, avšak poškodená na túto výzvu, ktorá jej bola riadne doručená, nereagovala. Aj takáto jej „nečinnosť“ podľa názoru odvolacieho súdu výrazne spochybňuje vierohodnosť jej výpovede voči obžalovanému.

Ďalej odvolací súd uvádza, že vierohodnosť výpovede poškodenej, ktorú spochybnil už vo svojom skoršom zrušujúcom rozhodnutí, bola ďalšími vykonanými dôkazmi po vrátení veci na nové prejednanie a rozhodnutie „ešte viac spochybnená“.

Za takejto „dôkaznej núdze“ obžaloby, keď jediným priamym dôkazom o vine obžalovaného bola výpoveď poškodenej, ktorú ale nemožno považovať za vierohodnú a ani postačujúcu pre vyslovenie viny obžalovaného, bolo však potrebné vysloviť záver, že nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý bol obžalovaný stíhaný, a nie súdom prvého stupňa vyslovený záver, že nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný (ako na to správne poukázal už obhajca vo vyjadrení k odvolaniu prokurátora).

Aj odvolací súd poukazuje na to, že na preukázanie viny obžalovaného musí súhrn priamych a nepriamych dôkazov tvoriť logickú, ničím nenarušovanú sústavu navzájom sa dopĺňujúcich dôkazov, ktorá vo svojom celku nielen spoľahlivo preukazuje všetky okolnosti skutku a usvedčuje z jeho spáchania obžalovaného, ale zároveň súčasne vylučuje možnosť akéhokoľvek iného možného záveru. V prejednávanej veci ale takýto stav nenastal.

Z pohľadu vyššie uvedeného odvolací súd opätovne poukazuje aj na základnú zásadu trestného konania in dubio pro reo, teda v pochybnostiach v prospech obvineného (§ 2 ods. 4 Tr. por.). Použitie tejto zásady prichádza do úvahy vtedy, ak pochybnosti, ktoré vznikli o dokazovanej skutočnosti, trvajú aj po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov, ktoré môžu reálne prispieť k náležitému zisteniu skutkového stavu danej veci, v rozsahu nevyhnutnom na objektívne, stavu veci a zákonu zodpovedajúce spravodlivé rozhodnutie. V prejednávanej veci súd prvého stupňa postupoval súladne aj z pohľadu tejto zásady, pretože nebola vylúčená možnosť iného záveru, ako o vine obžalovaného.

Z vyššie uvedených dôvodov preto nebolo možné prisvedčiť odvolacím námietkam prokurátora, ktoré boli v rozpore s touto základnou zásadou a ktoré smerovali len do iného hodnotenia vierohodnosti jediného priameho dôkazu o vine obžalovaného.

Z takto rozvedených dôvodov preto odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. zrušil rozsudok súdu prvého stupňa v celom rozsahu a následne sám pri splnení zákonných podmienok uvedených v § 322 ods. 3 Tr. por. týmto rozsudkom oslobodil obžalovaného spod obžaloby podľa § 285 písm. a) Tr. por., pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný. Tento dôvod pre oslobodenie obžalovaného spod obžaloby je totiž pre obžalovaného priaznivejší, ako dôvod oslobodenia podľa § 285 písm. c) Tr. por. (primerane porovnaj R 37/1989).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.